

ἐρρίφθη μεθ' ὧν τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ ἐκ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, ἀφ' οὗ πρότερον ὑπέστη τὴν καῦσιν τῶν χειλέων.

— Ὁ Τσαγκ ἦτο ἑκτακτον πρόσωπον. Πιθανὸν ὁ Γιαῶ νὰ ἐποίησεν ὑπὲρ αὐτοῦ στίχους τινάς, ἀλλὰ βεβαίως θὰ ἔψαλε τὸν ποιητὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν συνωμότην.

— Ἐπὶ τέλους ὁ Γιαῶ δὲν ἦτο χθὲς εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως μετὰ τῶν ἀνταρτῶν, οἱ ὅποιοι κηρύττουσι προσεχῇ τὴν πτῶσιν τῆς δυναστείας τοῦ Μέγκ;

— Τῶν ἀνταρτῶν! Ὑπάρχουσι λοιπὸν ἀντάρται; ἠρώτησεν ἡδὴ καὶ ὁ σοφός.

— Δὲν ἤκουσας τὸν θόρυβον τῶν τυμπάνων χθὲς καὶ σήμερον, καὶ τὰς φωνὰς τοῦ ὄχλου;

— Τῶνόντι.

— Λοιπὸν μάθε, ἐπειδὴ ἀγνοεῖς ὅ,τι ἀπὸ 8 ἡμερῶν συγκινεῖ ὅλην τὴν ἐπαρχίαν, μάθε ὅτι ἄνθρωποι ἐγκολπυθέντες τὰς ιδέας τοῦ Τσαγκ συναθροίζονται εἰς τὰ δάση, εἰς τὰ βουνά, εἰς τὰς κωμοπόλεις, ὅτι ἀπειλοῦσι τὴν ἡσυχίαν τοῦ τόπου, καὶ ὅτι ἔχουσι συνεργοὺς ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ ὅτι ἂν ὁ αὐτοκράτωρ δὲν λάβῃ τὰ μέτρα του, ὁ χεῖμαρρος θὰ καταστῇ ποταμός, καὶ θὰ ἐκχυλίσῃ μέχρι τοῦ Πεκίνου, οὕτως ὥστε ἡ δυναστεία τοῦ Χάνγ θὰ διαδεχθῇ τὴν τοῦ Μέγκ.

Διαρκούσης τῆς ὁμιλίας ταύτης τοῦ ἱερέως, ὁ σοφὸς ἔγραφεν ἐπὶ λεπτοῦ καὶ μακροῦ φύλλῳ.

— Τί κάμνεις, ἠρώτησεν ὁ Σιάγκ.

— Σὲ ἀκούω καὶ σκέπτομαι, ὅτι εἶνε λίαν εὖνους τῷ οὐρανῷ ὁ δυνάμενος ν' ἀγνοῇ τὰ πράγματα ταῦτα. Δι' ὃ ἔγραφα τὰ ἐξῆς.

— Καὶ ὁ Καμ - Στ τότε ἀνέγνωσε:

« Ὀλίγον μέλει μοι, ἐγειρόμενος, ἂν τὸ σκηπτρον ἤλλαζε χεῖρας, ἂν οἱ ἐπαναστάται τῆς χθὲς εἰσὶν οἱ τῆς αὔριον τύραννοι. Προτιμῶ, ἐν τῇ σκιά, βεβαρημένα ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἔχων τὰ βλέφαρα, νὰ βλέπω ἀνοιγόμενα τὰ πολυάριθμα ἄνθη μου, ἐν τῷ κήπῳ μου, τῷ πλήρει ἡλίου. Ἀρέσκομαι δὲ εἰς μόνας τὰς ἐρίδας τὰς ὁποίας, πρὸς στιγμήν ἔντὸς τῶν αὐλάκων συνάπτουσιν αἱ χρυσαῖ μυταὶ πρὸς τὰς ψυχάς.

Ὁ σοβαρὸς Σιάγκ ἐποίησε χειρονομίαν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς ἐπικρότησιν καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου δὲν ἤθελον νυμφεύσει αὔριον τὸν Γιαῶ.

— Τὴν φορὰν ταύτην ὁ σοφὸς ἐξῆλθε τῆς ἀπαθείας του.

— Γνωρίζεις ἄρα τι περὶ τοῦ τέκνου. Ὅτι γνωρίζεις δύναται νὰ εἶνε κώλυμα εἰς τὸν γάμον τοῦτον;

— Οὐδὲν γνωρίζω· ἀλλὰ καθ' ἣν ἐποχὴν ζῶμεν, ἐν παιδίον, ἀγνώστου καταγωγῆς, φέρον τὸ ὄνομα τοῦ Γιαῶ, ἀγαπῶν τὰς θεωρίας τοῦ ἀναμορφωτοῦ Τσαγκ, δύναται νὰ καταστῇ αἰτία πολλῶν ἀνησυχιῶν· τὸ μέγα θρησκευτικὸν δικαστήριον ἔχει φοβερά μυστικά. . . .

— Οἱ δύο ἄνδρες παρετηρήθησαν. Ἀναμφιδόλως θὰ ἠγνοήθησαν, διότι τὸ μέτωπον τοῦ Καμ - Στ ἐρρυτιδῶθη.

— Μοὶ ὀρκίζεσαι, εἶπεν ὁ σοφός, ὅτι δὲν ἀγνοεῖς τὴν καταγωγὴν του.

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι· ἐπειδὴ δὲ τὴν ἀγνοῶ τούτου ἔνεκεν καὶ τὴν φοβοῦμαι.

— Τότε ἂς ἀφήσωμεν νὰ πληρωθῇ ἡ εἰμαρμένη, ὁ Γιαῶ καὶ ἡ Πέγκ - Σεῖν θὰ νυμφευθῶσιν αὔριον. Ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν βαδίζουσιν εἶνε πλήρης ἀνθέων.

— Αἱ πλήρεις ἀνθέων ὁδοὶ εἰσὶν ἐνίοτε καὶ πλήρεις ἀκανθῶν, συνεπέρανεν ὁ ἱερεὺς ἀποφθεγματικῶς. Σοὶ εἶπον τὰς σκέψεις μου, ποιήσον ἡδὴ ὡς θέλεις. Καὶ ἡγέρθη πρὸς ἀναχώρησιν. Ὁ Καμ - Στ ὠδήγησε τότε αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας τοῦ κήπου. Ὁ ἥλιος ἦτο ὑψηλὰ καὶ ἡ θερμὴ ἐπετείνετο. Ὁ σοφὸς ἐπανήλθε μὲ μικρὰ βήματα εἰς τὴν σκιάδα, σκεπτόμενος εἰς ὅ,τι ἤκουσε πρὸ μιᾶς στιγμῆς. Φθάς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σκιάδος ἔπαυσε σκεπτόμενος, ἐν ᾧ ἤρεμον μειδίαμα ἐσβέννυτο ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ.

Ἐλάβεν ἐκ νέου τὴν γραφίδα καὶ ἔγραφεν:

« Μετὰ κρότου μεγάλου κυμβάλων τὸ θράσος τοὺς ὀδηγεῖ. Μακρὰν τῆς θριαμβικῆς αὐτῶν ἀνταυγείας, ἐγὼ πορεύομαι μόνος, ἐν τῇ νυκτί. Ἄπας ὁ θόρυβος, οὗτος τῆς γῆς κοπάζει ὑπὸ τὰς τρεμούσας πλατάνους μου, ὅπου ἡ εὐχαρίς καὶ διαυγὴς πηγὴ ψάλλει μετὰ λευκῶν λιθαρίων· οὐδεμία λάμψις δύναται νὰ φθάσῃ τὴν εὐδαιμονίαν μου, ὅταν, κατὰ τὰς ἡσυχούς θερινὰς νύκτας, ὄνειροπολῶ βλέπων τὴν σελήνην ὑψουμένην ἐν τῇ αἰωνίᾳ τῆς καλλονῆς! »

Ὁ Καμ - Στ ἐκίνησεν ἡρέμα τὸ φύλλον, ὅπως ξηράνη τὴν μελάνην, ἔπειτα τὸ ἐτύλιξε μετὰ προσοχῆς καὶ τὸ ἔρριπεν ἐντὸς μεγάλου ἀγγείου ἐκ πορσελάνης, ἡδὴ σχεδὸν πλήρους ἐκ παρομοίων ἐγγράφων.

Οὕτως ὁ σοφὸς ἀπηλλάσσετο τῶν διαλογισμῶν αὐτοῦ ἀφοῦ τοὺς ἔγραφεν ἠσθάνετο τότε τὴν φαντασίαν του ἐλευθέραν καὶ παρέβαλεν εὐχαρίστως τὸν ἐγκέφαλόν του πρὸς κενὸν οἶκημα, ἐπιδιορθωθὲν καὶ ἔτοιμον νὰ δεχθῇ νέους κατοίκους.

Ἡ σκιάς οὐδόλως ἐσκίαζε πλέον. Ἦν μεσημβρία· ὁ σοφὸς κατῆλθε πρὸς τὴν οἰκίαν διὰ τὸ δεύτερον ἡμερήσιον δεῖπνόν του. Οἱ λόγοι τοῦ Σιάγκ εἶχον διαλυθῇ ὡς καπνοὶ ἐν τῷ κυανῷ τοῦ οὐρανοῦ· ἐξ ὅλης τῆς συνομιλίας ταύτης ὅ,τι ἀπέμεινεν, ἦσαν στίχοι τινὲς διπλωμένοι καὶ τεθαμμένοι ἐν τῷ ἐκ πορσελάνης δοχείῳ του.

(ἔπεται συνέχεια).

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΛΙΖΗΣ Μ. ΕΔΜΟΝΔΣ

Ἡ Ἀγγλικὴ φιλολογία ἐν γένει ὀλίγον τυγχάνει γνωστὴ παρ' ἡμῖν, πολλῶ δ' ἦσσαν ἡ σύγχρονος ποίησις ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ φέρουσα εἰς φῶς ἐκάστοτε πολλὰ καὶ γενναῖα ἔργα, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἀριστουργήματα.

Ἄλλ' οὐδὲ τυγχάνει γνωστὸν ἴσως τοῖς πλείστοις παρ'

ἡμῖν ὅτι ἐν τῷ ὑλικῷ τούτῳ αἰῶνι, μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑλικότητα, ὑπάρχουσι πνεύματα ἐν Ἀγγλίᾳ μεταρσιούμενα ὑπεράνω τῆς πραγματικότητος, καὶ δι' αὐτῶν ἀκμάζει ἐκεῖσε ἡ ποίησις, ἀποστρέφουσα μὲν τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ παρόντος, ὅταν οὐδέν, ὡς υνῆθως συμβαίνει, ἀπαντᾷ ἐν αὐτῷ ποιητικόν, ἀσχολουμένη δὲ περὶ τὴν ἀναζωογόνησιν τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν διασάφησιν τοῦ μέλλοντος. Τοῦτο κατορθοῖ διὰ τῆς παραγωγῆς ὡραίων εἰδυλλίων, ὡς ἐπραξε κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτυχῶς ὁ ἐστεμμένος ποιητὴς Tennyson, καὶ διὰ τῆς ἐν τῇ ποιήσει παρεισαγωγῆς φιλοσοφικῶν ζητημάτων, πρὸ πάντων δὲ τοῦ προβλήματος « ποῖον ἔσται τὸ τέλος τῆς ζωῆς; » ὅπερ ὑπὲρ πάντα ποιητὴν Ἀγγλον ἠσυχολήθη νὰ λύσῃ ὁ πολὺς Browning διὰ πλῆθους ποιημάτων λυρικῶν, διηγηματικῶν καὶ δραματικῶν καὶ διὰ τῆς ἀναλύσεως τῶν χαρακτήρων παντὸς εἶδους καὶ πάσης διαθέσεως, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς στιγμιαίας. Διὰ ταῦτα δὲ καὶ πρὸς τὸν Σαίξπηρον αὐτὸν παραβάλλεται.

Ἐκτὸς τῶν πρωτεύοντων τούτων ποιητῶν, ἡ Ἀγγλικὴ ποίησις, ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ἄλλων ποιητῶν καὶ ποιητριῶν ἀνέλαβε νὰ λύσῃ τὰ κοινωνικά, σκεπτικά, θεολογικά, καὶ πολιτικά ζητήματα, ὅσα διετάραξαν τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἤγαγεν εἰς μέγιστον βαθμὸν τελειοποιήσεως τὴν περιγραφὴν τῆς φύσεως, ἐξεικονίσασα πᾶσαν σχεδὸν γωνίαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὰς οἰκιακὰς σκηνὰς περιπατῶς διατυπώσασα.

Εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶδη τῆς ποιήσεως οὐκ ὀλίγη δύναμις καὶ χάριν διατρανοῖ καὶ ἡ Κυρία Eliza M. Edmonds, ἥτις ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ ὡραίαν συλλογὴν τῶν ἔργων αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « Ἐσπέρας ῥυθμοὶ καὶ προσωδία » (« Hesperas rythm and rhyme »), τινὰ τῶν ὁποίων ἔχουσιν ὅλως Ἑλληνικὴν τὴν ἔμπνευσιν.

Ὡς πᾶσα ποίησις ἀληθής, ἥτις ὑπάρχει τὸ κάτοπτρον τῆς φύσεως, τὰ ἔργα τῆς Κυρίας Ἐλίζης Ἐδμονδς ἀντανεκλῶσι τὴν φύσιν ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τῷ κάλλει, ὅτε μὲν ὁμιχλώδη καὶ μελαγχολικὴν, ὅτε δὲ φαιδρὰν καὶ ἀνέφελον, πάντοτε δὲ πιστῶς καὶ γνησίως καὶ μετὰ δυνάμειος λόγου ἀνακαλούσης ἐστὶν ὅτε ἐν τῇ μνήμῃ τὰ ἔργα τῶν ἐξοχωτέρων τῆς Ἀγγλίας ποιητῶν, καὶ διὰ τὸ λεκτικὸν μάλιστα ἰδίᾳ τὸν Σπένσερ, ἐν ᾧ ἄφ' ἐτέρου αἱ μετὰ πολλῆς ἀληθείας καὶ χάριτος ἐξεικονίζονται σκηνογραφίαι τῆς φύσεως ἀναμνησκουσιν ἡμῖν τὰς τοπογραφίας τῶν ἀρίστων τῆς Ἀλβιόνος τοπογράφων, τῶν μετὰ πολλῆς λεπτομερείας ἀλλὰ καὶ ὁμιχλώδους ἀπόψεως Ἀγγλικά τοπεῖα ζωγραφησάντων.

Καὶ δὴ τὸ πρῶτον ποίημα τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος συλλογῆς τὸ ἐπιγεγραμμένον « Ἐσπέρα », παρέχει τὴν ἐντύπωσιν τοπογραφίας ἐν ἣ συμπεριελήφθη καὶ ἡ ἐστία καὶ ἡ οἰκογένεια. Τὸ πλήρες πρωτοτυπίας καὶ χάριτος ποιημάτιον τοῦτο περιγράφει τὴν δύσιν ἡλίου χρυσίζοντος διὰ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων τοὺς εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ζεφύρου ἡρέμα κλονουμένους κλάδους τῆς λάρικος καὶ τῆς φηγού, ὑπὸ τὸν θόλον πυκνῶν φύλλων, καθ' ἣν ὥραν τοῦ πτηνοῦ ἡ μολπὴ διαλείπει, καὶ ἡ νυ-

κτερίς περιπλανᾶται· κατὰ τοιαύτην ὥραν ἡ ποιήτρια ἐπιλαμβάνεται τῆς ὥδης αὐτῆς ὅπως ἐξ ἀγάπης πρὸς τοὺς μετ' ἀγάπης ἀκρουμένους θέλῃ τὰς στιγμὰς τοῦ βίου καὶ ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, ἐν ᾧ παρὰ τὴν ἐστίαν κροτεῖ τὸ καιόμενον ξύλον σπινθηροβολοῦν καὶ ἀποχωρεῖ ἀθορύβως ὀλισθάνουσα ἡ ἐσπέρα, περιβεβλημένη πρῶτον μὲν ῥοδίνους χροιάς εἶτα δὲ ἡδέας σκιάς ὡς μεταίχμιον ἡμέρας καὶ νυκτός.

Μετὰ τὸ περικαλλὲς τοῦτο προανάκρουσμα τῶν ποιητικῶν ἔργων τῆς Κας Ἐδμονδς ἐπέρχονται ἀλλεπάλληλα τὰ πλήρη δραματικοῦ ἐνδιαφέροντος λυρικά ποιήματα τῶν ὁποίων τὴν ἐπιθεώρησιν, ἐν μέρει δὲ καὶ ἀνάλυσιν θέλομεν συντόμως καὶ τό γ' ἐφ' ἡμῖν πραγματευθῇ.

Ἐκ τῶν πρωτοτύπων τούτων πρωτεύουσι καθ' ἡμᾶς τὰ ἑξῆς.

« Ἡ Λιλία » (Lilian), « Αἱ τρεῖς φωναὶ » (The voices three), « Ἡ Μύρα » (Myra), « Ἡ σύζυγος τοῦ ποιητοῦ » (The poet's wife), « Τὸ αἰφνίδιον νέφος », (Thesuden cloud), « Δόρα, ἡ τελευταία λέξις » (Dora, or last words), « Ἡ ψυχρὰ ὑπερήφανος Μαργαρίτα » (Cold, proud Margaret), « Ὡραὶ Ἀθῆναι » (Fair Athens: an invocation) « Ἄσμα ἐργατῶν » (Song of the workers), « Χρυσοῦν ὄναρ » (A golden dream), « Ὁ Ῥήγας », καὶ τινὰ ἀσμάτια, ὧν τὰ πλεῖστα Ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως.

« Ἡ Λιλία » ἔχει πολὺ τὸ δραματικὸν καὶ μυστηριῶδες, εἶνε δὲ περιγραφὴ ἐρωτικῆς περιπετείας ποικιλομένη διὰ τοῦ διαλόγου. Ἡρώϊς παρίσταται ἡ Λιλία, χρυσοπλόκαμος κόρη ἐργαζομένη καὶ ῥεμβάζουσα φιλαρέσκως, ἐν ᾧ ἐν θῦμα τῆς φιλαρεσκείας τῆς αἵφνης ὡς φάσμα ἐμφανιζόμενον ἐλέγχει αὐτὴν ἀβροφρόνως καὶ καταλείπει μετаноοῦσαν· καθόλου εἰπεῖν ἡ ἐμφάνισις τοῦ μνηστῆρος φαίνεται ὡς τύψις συνειδήσεως τῆς κόρης ἥτις θέλουσα νὰ ἐξίλασθῇ διὰ τῆς ἀδελφῆς, μανθάνει παρ' αὐτῆς ὅτι ὁ μνηστὴρ δι' αὐτὴν καὶ μόνην πάσχει, οὕτω δὲ ὁ ὑμέναιος προώρισται νὰ ἐξομαλύνῃ τὰ πάντα. Τὸ λυρικὸν τοῦτο ποιημάτιον φαίνεται πως ἀμαρτάνον διὰ τὸ ἀπίθανον καὶ τὸν μυστικισμόν αὐτοῦ· ἄφ' ἐτέρου ὁμως ἔχει τὰ προσόντα βαθέως αἰσθήματος καὶ καλλιπεοῦς λεκτικοῦ. Εἶνε εἰκὼν συμπλέγματος οἰκογενειακοῦ ἐν ἣ διαλάμπει τὸ κάλλος καὶ ὁ ἔρως.

« Αἱ τρεῖς φωναὶ » εἶνε ἴσως τὸ μυστηριωδέστερον ποίημα τῆς συλλογῆς· ἀλληγορία τυγχάνει τοῦτο δυσεξήγητος· ὡραία γυνὴ καθημένη καὶ ὑφαίνουσα ἐπαναλαμβάνει ἐπὶ δὴν, τρεῖς δὲ φωναὶ διακόπτουσι χωρὶς νὰ διαταράξωσιν αὐτὴν ἕως οὗ παύεται καὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἐπὶ δὴς· εἶνε ἡ εἰμαρμένη. Συμμετρία σχήματος καὶ μελωδία ῥυθμοῦ διακρίνουσι τὴν ἀλληγορίαν ταύτην.

Ἄλλ' ἐπιλείπει ἡμᾶς ὁ χρόνος διεξερχομένους ἀνὰ ἕκαστον τὰ λυρικά ἔργα τῆς ἀξιολόγου ταύτης συλλογῆς, ἧς ἡ ποιήτρια εὐηρεστήθη ν' ἀποστείλῃ πάνυ εὐγενῶς ἡμῖν ἐν ἀντίτυπον. Ὅθεν ἀρκούμεθα ν' ἀποδείξωμεν ὅτι πάντα εὐμοιροῦσι καὶ τέχνης καὶ εὐφύας, φαντασίας τε καὶ πάθους, ὡς ἄλλως τε διὰ συντόμου βιβλιογραφίας ἀπεφάνθημεν καὶ ἐν τῷ « Αἰῶνι », τινὰ δ' ἐξ αὐτῶν

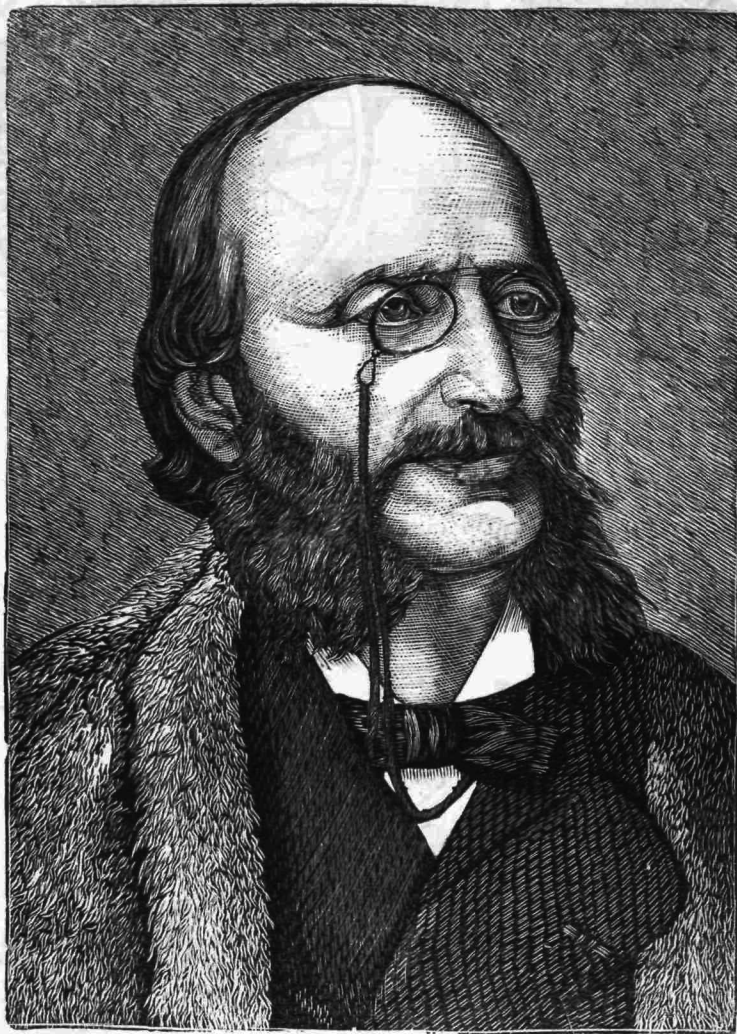
ὑπερέχουσι κατὰ τὸ αἶσθημα, μέχρι δακρύων συγκινοῦντα ὡς ἡ « Δόρα », περιπαθὴς μονόλογος θνήσκοντος συζύγου.

Ὀλίγα μόνον ὑπολείπεται νὰ σημειώσωμεν περὶ τῶν μεταφράσεων. Ταύτας εὗρομεν καὶ πιστὰς καὶ νευρώδεις, ἀλλ' οὐδέποτε δουλικάς καὶ χαλαράς, πάντοτε δὲ ἀφομοιούσας τὰς ἰδέας τοῦ πρωτοτύπου ὥστε νὰ φαίνωνται μάλιστα ὡς πρωτότυποι, τοῦ ὅπερ συμβαίνει ὅταν ὁ μεταφράζων κέκτηται τὸ προτέρημα τοῦ δημιουργεῖν ὡς

ΠΡΟΒΛ. ΠΥΘΙΑ Δ'

Ἐὰν ποτὲ χεὶρ ἀσεβὴς καὶ ἀσπλαγχνός τολμήσῃ
Νὰ κόψῃ δι' ἀνηλεοῦς πελέκεως καὶ φθείρῃ
Δρῦν εἰς τὸ δάσος τὸ πυκνόν, ἐν τῇ ἀγρῇ φύσει,
Καὶ τοὺς μεγάλους κλάδους τῆς ἐν ἐρημίᾳ σπείρῃ,

Καὶ τραύματα εἰς τὸν κορμὸν ὡς μάρτυρας ἀφήσῃ
Τῆς λύσσης τῆς αἰμοχαροῦς εἰς ἔρημον μονήρῃ,
Γαῦρος διὰ τὰ λάφυρα ὅσα συμπαρᾶσσύρει,
Καὶ ἐν θριάμβῳ εἰς πυρὰν τ' ἀμορφα εὐλα στήσῃ.

ΟΦΦΕΜΠΑΧ

ποιητής. Πολλῷ δὲ μᾶλλον συμβαίνει τοῦτο ὅταν κατ' ἐλευθέραν μᾶλλον ἢ κατὰ πιστὴν μετάφρασιν μεταφέρεται τι ἐκ τῆς ἐλληνικῆς:

Τοῦ τελευταίου τούτου εἵδους ἔστω παράδειγμα τὸ ἐξῆς ὑπὸ τῆς Κυρίας Ἑδμονδς « Κατὰ Πίνδαρον » ποιηθέν καὶ οὕτω ἐπιγραφόμενον, ἔχον δὲ καθ' ἡμετέραν μετάφρασιν ὡς ἔπεται:

Ὅταν οἱ ἀνεμοὶ ψυχροὶ πνεύσωσι τοῦ χειμῶνος,
Καὶ μολυβδόχρους οὐρανὸς τὰ πάντα συσκιάσῃ,
Ὡ! τότε τὴν καταγωγὴν τὴν εὐγενῆ προτάσσει,
Τὸ εὖλον τὸ καιόμενον τοῦ εὐγενοῦς δρυμῶνος,
Καὶ λάμπει ὑπερήφανον ὡς ἔθαλλεν εἰς δάση.
Ὡς στήλῃ δὲ τῆς ὀροφῆς ἡ δρυς ζῇ ὡς ὁ χρόνος,
Τὸν χώρον ἐρημώσασα τὸν πρῶτον φεῦ! ἀπόνως.

Ο. Ι. ΙΑΣΟΝΙΑΗΣ